

SZENTJÁNOSI CSABA

Flórinak

Tündér (igen, vannak tündérek),
néma csendben ülünk az istentiszteleten –
egy kislány bekiabálja: Flóra néni!
Kiömlik az arcokra a mosoly tengere,
így dobálja a tavasz is neki virágait,
ahogy sok kis gyermeke (akiket tanít)
szívük vágyait.
Mikor Édesapám lassan 30 éve elment –
Ő hozta vissza belém az életet,
kezei tükreiben most is látom
minden ősi mozdulatomat,
Ő a Flóra, Kozmutza Flóráról kapta a nevét,
áthangolta az életből vett adásaimat,
az eső szemcseppjeitől jobban látnak
a fák, a virágok,
ő, mikor dolgozatot ír a főiskolán,
gyerekeknek betűerdőt telepít a lapra,
gyönyörű csapágygolyó-szemein
átfordulnak gondolatai,
valahogy képes megfogni a tél, az ősz kezét,
Hundertwasser vonalaival Tejút-köröket ír le,
köldökzsinórok: amik mentén
megszületnek a színek,
míg jön haza az Újlak utcába,
és megnyomja a kapukódot,
másképpen szólal meg a jelzés,
mikor este a csillagok ráhintik a földre
fényporukat, alattuk ott van
léleknyomata

a lányomnak.

SZENTJÁNOSI CSABA

Lányom ajándéka

Fejfájás. Rossz közérzet.
Eldőltem fotelszékemen.
Hallom, ahogy lányom
kint a konyhában rendezkedik,
mint a gondolatok ujjai,
mikor rendet raknak az agyban,
vagy az üvegfalú csönd mögött,
ahogy Isten dolgainkat intézi.
Orkánerejű szél. Küzd a bokor,
de a szél folyamatosan
az ablakpárkányba veri
elzöldült fejét.
Lányom mosogat. Főz.
Hallom, ahogy az edények
egymáshoz érnek,
ahogy a víz a mosogatóhoz ér,
a percek meg szaladnak
a köztünk levő idő hídján.
Egyszer ki kéne úgy aludnom magam,
hogy két ébrenlétem összeérjen,
de kalapácsokkal megdobált fejemben
nyugalommal tölt el, ahogy Flóri
tesz-vesz, rendet ad széteső világomnak,
mintha kimerné a tengert,
navigációs rendszert készítené róla
a vízcseppek GPS-jeleinek segítségével.
Én oroszlántestemet pihentetem,
mancsom az elejtett napon van,
míg lányom vízbe-tűzbe
csomagolja ajándékát, nekünk.